

Předmětem této disertační práce je studium ikonografie a ikonologie vybraných podobizen z fondu závěsných šlechtických portrétů 16. a počátku 17. století z českých a moravských sbírek a jejich zasazení do souvislostí dobového portrétního malířství v sousedních zemích. První kapitola je věnována portrétům Viléma z Rožmberka. Výsadní postavení rožmberského vladaře, který v hierarchii společnosti českých zemí zaujímal druhé místo po králi, má své obrazové vyjádření ve velmožových celofigurových podobiznách, jež odrážejí v bezprostředním časovém sledu nejnovější portrétní tendence z císařského okruhu a v ikonografických detailech umožňují dílčí konkrétní ikonologické interpretace. Založení portrétní rodové galerie v době dočasné ztráty tohoto výlučného postavení je možné interpretovat jako důrazný projev odhodlání k obnově prestiže rodu.

Druhá kapitola je věnována obrazům z pernštejské sbírky: dvojportrétu Marie Manrique de Lara s nahým dítětem a podobizně jejího chotě, Vratislava z Pernštejna. Sledována je především symbolická výpověď dvojportrétu, který lze vnímat jako mariánský identifikační portrét oslavující zajištění kontinuity rodu. V obsahovém spojení s podobiznou Vratislava z Pernštejna, nositele Řádu zlatého rouna, pak tato portrétní skupina nabývá kromě reprezentativní funkce i výpověď o konfesní stálosti pernštejského páru.

V poslední kapitole je studován portrét vzdělaného člena Jednoty bratrské Jiřího Zikmunda Prakšického ze Zástřizl, který je možné na základě značení díla i kulturněhistorických okolností jeho vzniku interpretovat jako oslavu přátelství portrétovaného s Kalvínovým následovníkem Theodorem Bezou. Podobizna rovněž vystupuje z širšího kontextu intenzivních zahraničních kontaktů celé elitní vrstvy humanisticky vzdělaných předáků Jednoty bratrské.